

1ste zondag van de vasten B

Mc. 1, 12-15

Het Evangelie wat we vandaag hoorden volgt bij Marcus direct op dat van de doop van Jezus door Johannes de Doper. Dat laatste eindigt in feite met een plechtige verklaring waarin God zelf de hoge waardigheid van Jezus openbaart: “Gij zijt mijn Zoon, mijn veelgeliefde; in U heb Ik welbehagen”. Maar direct daarna, in het Evangelie van vandaag, volgt eigenlijk een drastische ommekeer. Dezelfde Geest die op Hem neerdaalde bij de doop, drijft Hij nu de woestijn in waar Hij 40 dagen blootgesteld zal zijn aan eenzaamheid die alleen maar onderbroken wordt door bekoringen door de duivel. Het is een beetje clair-obscur: hemelse glas en satanische duisternis, het sublieme en het triviale, het buitengewone en het alledaagse volgen elkaar op.

Maar is dat in feite ook niet het beeld van ons eigen leven? Wordt ons eigen leven ook niet gekenmerkt door die felle tegenstellingen die Jezus heeft ervaren? Wisselen in ons eigen bestaan de ogenblikken waarin we God heel dichtbij ervaren niet af met moeilijke momenten en bekoringen? Of heel concreet: hoe dikwijls moeten de nobele gevoelens tijdens de zondagsmis het veld niet ruimen voor de grauwe woestijn van de maandag en de dagen daarna?

Blijkbaar heeft Jezus als mens datzelfde gezwalk gekend tussen dat gelukzalige gevoel bij God geborgen te zijn en het onzalige gevoel de weerloze prooi te zijn van eenzaamheid en allerlei verleidingen.

Er is ook iets merkwaardigs aan de hand: allebei die situaties van Jezus worden toegeschreven aan de H. Geest. Bij de doop daalt die op Hem neer, en nu drijft Hij Hem naar de woestijn. Van iemand die zo vervuld is van God, van wie (bij wijze van spreken) de geestelijke temperatuur zo hoog is, zoudt ge een diepe innerlijke vrede en harmonie verwachten. Maar wat gebeurt er? Diezelfde H. Geest haalt Hem daaruit weg en drijft Hem de eenzaamheid en troosteloosheid in. Waarom?

Nadat Jezus bij zijn doop uit Gods mond gehoord heeft dat Hij zijn Zoon is, zijn veelgeliefde, brengt de Geest Hem nu bij dat Hij ook mens is. Jezus krijgt bij wijze van spreken te horen waaraan de Kerk ieder van ons herinnert bij het opleggen van de as: “Gedenk, o mens, dat gij stof zijt en tot stof zult wederkeren.” Dat bewustzijn van onze onvolmaaktheid, onze tijdelijkheid en ons blootgesteld zijn aan bekoringen, is ook het werk van Gods Geest.

De uitspraak “Gij zijt mijn Zoon, mijn veelgeliefde” komen we 2 keer tegen in het Evangelie. De eerste keer bij Jezus' doop en de 2de keer bij de gedaanteverandering op de berg Tabor. Bij die gedaanteverandering voelt met name Petrus zich bijzonder goed in die hemelse sfeer. Hij wil er dan ook 3 tenten bouwen om er te blijven. Jezus gaat er niet op in: die hemelse gelukzaligheid is niet de woning van de aardse mens: Hij daalt met de leerling terug de berg af, terug naar het alledaagse aardse bestaan, naar de woestijn waar wilde dieren

rondsluipen als symbolen van de gevaren die eigen zijn aan ons menselijk bestaan. En toch is het in die woestijn niet alleen maar kommer en kwel. Jezus was er niet alleen omringd door wilde dieren en belaagd door de satan. Hij werd ook gediend door engelen.

Waarom wordt dit Evangelie nu gelezen aan het begin van de veertigdagentijd? Om ons aan twee dingen te herinneren. Op de eerste plaats dat we geborgen zijn bij God en we door Hem bemind zijn. En op de tweede plaats dat we in de woestijn van deze wereld niet gevrijwaard zijn van moeilijkheden. Verwacht dus geen hemel op aarde en ga ook niet als een bezetene daarvoor proberen te zorgen, wat veel mensen rondom ons schijnen te doen en menen te bereiken door macht, geld of wat dan ook.

Als puntje bij paaltje komt kunnen we daar niets van meenemen als onze pelgrimstocht ten einde loopt. Wat we dan wel mee kunnen nemen? Komt u de volgende zondagen maar terug en u komt het te weten. Amen.

Johan Goris, pastoor